

Ісакова Вікторія Русланівна, курсант
2 курсу Прикарпатського факультету
(м. Івано-Франківськ) НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Прикарпатського факультету (м. Івано-
Франківськ) НАВС *Яслик В. І.*

МОВНА КУЛЬТУРА ПРАВООХОРОНЦІВ

Становлення української державності, інтеграція у світове співтовариство, побудова громадянського суспільства та правової держави вимагають високого рівня правової культури громадян, зокрема працівників органів внутрішніх справ. Одним із обов'язкових елементів правової культури, яку детермінують як сукупність чинників, що зумовлюють рівень правосвідомості, досконалості законодавства, стан законності й правопорядку, є, безумовно, мовна культура. Мовна культура правоохоронця є основою його професіоналізму, оскільки, відповідно до ст. 11 Закону України «Про Національну поліцію» [1], одним з основних принципів діяльності правоохоронних органів є взаємодія з населенням, що передбачає спілкування, обмін інформацією, її фіксацію в документах. Досконале дотримання норм усної та писемної форм літературної мови, майстерне послуговування усім арсеналом мовних засобів, зумовлених метою та обставинами спілкування, формують мовну культуру правоохоронця.

На жаль, як правило, мовлення працівників поліції з об'єктивних та (чи) суб'єктивних причин не відзначається довершеністю, нормативністю, високим рівнем комунікативних умінь. Так, часто у документах натрапляємо на лексичні, орфографічні, пунктуаційні, стилістичні помилки, які зумовлюють нечітке формулювання змісту, двозначність у висловлюванні, неоднозначність трактування норм права суб'єктами правовідносин, що призводять до правових колізій.

Основними ознаками культури мови правоохоронців повинні бути нормативність, змістовність, логічність, точність, стилістична нейтральність, доречність використання мовних засобів, які забезпечать довершеність та зразковість усної чи писемної форм вияву мови права. Дотримання зазначених

комунікативних ознак є суттєвим для правоохоронців, оскільки вони працюють із укладанням документів, які регулюють правові відносини у суспільстві.

Досконале володіння мовою гарантує фахівцеві успіх у професійно-ділових стосунках. Отже, працівники правоохоронних органів повинні збагачувати свій словниковий запас, працювати над освоєнням норм літературної мови, вивчати правила мовленнєвого етикету, оскільки мовна культура є основним інструментом вираження правової культури.

Список використаних джерел

1. Про Національну поліцію : Закон України за станом на 5 верес. 2017 р. / Верховна Рада України. – Київ : Парлам. вид-во, 2017. – 17 с.

Кравчук Олександра Анатоліївна,
курсант 2 курсу Прикарпатського
факультету (м. Івано-Франківськ) НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Прикарпатського факультету (м. Івано-
Франківськ) НАВС *Римарчук О. В.*

ПРОБЛЕМИ ІНШОМОВНИХ ТЕРМІНІВ У ЮРИСПРУДЕНЦІ

Юридична термінологія є невід’ємною складовою життя права на всіх етапах його розвитку. Наявність чіткої, узгодженої, однозначної термінології є запорукою як ефективності законодавства, так і коректності наукових досліджень і дискусій з широкого кола важливих правових питань. Вивченням даної проблеми займалось не мало науковців, наприклад такі як Н. В. Артикуца, Г. Кожевников, А. В. Красницька, Л. І. Чулінда, Л. А. Алексієнко, А. Піголкін, Л. О. Онуфрієнко а також інші правознавці.

Було вирішено дослідити спочатку історію виникнення української термінології та у яких першоджерелах вона містилась. Проблеми вдосконалення термінології притаманні в тій чи іншій мірі будь-якій області науки і практики. Дані процеси характерні і для юридичної сфери життєдіяльності